

criminós. Els Caps visibles de l'Església catòlico-romana que pretenen i afirmen ésser els representants directes de Jesús i la Terra, no digueren un sol mot. Per quin motiu? Per dos ben evidents, representatius de la seva habitual manera d'actuar i obrar. Mateotti, era no solament liberal, si que republicà-socialista, bon amic dels obrers i d'esperit independent, insubjecte a tota mena de prejudicis religiosos. Era considerat, doncs, un enemic declarat de l'Església i per tal no calia que aquesta i els seus prínceps i sacerdots s'hi encaparressin, ni menys s'entretinguessin recordar aquella màxima de Jesús: «estimeu-se els uns als altres», ni aquella altra «ajudeu els perseguits per la Justícia» i més decididament de la injustícia, diem nosaltres. El diputat italià no era fill submís de l'Església, i per més que Jesús no feu distincions entre els homes en dictar aquelles màximes, els Caps de la Cúria romana solen fer-les sempre i les feren segurament amb gust intern, tal volta sàdics, en aquella ocasió.

L'altre motiu: la por disfressada de «prudència curialesca», o bé l'afany de treure profit de totes les situacions. Calia no enemistar-se amb el Dictador. Aquest podria pertorbar les seves beatífiques digestions, o premiar el seu silenci o qui sap si complicitat. Precisava, doncs, emmudir, que ja vindria la recompensa... El tractat o pacte de Letran n'és la prova més eloqüent.

Ara, la mort del petit Dictador austriac, tan petit de cos com d'esperit, ha vingut a evidenciar la conducta, gens cristiana, dels directius de l'Església catòlico-romana i les diferències que saben establir entre els homes que res no poden ni volen donar-los, i aquells altres dels quals en poden obtenir *beneficis terrenals* incompatibles amb els celestials, que pretenen defensar.

Fa pocs mesos, el Canceller austriac caigut, — com mereixen caure tots els

tirans,—empès per la por i pels seus sanguinaris instints, emplenà de víctimes els carrers i places de Viena, bombardejà sens pietat la casa de Carl Marx, refugi dels socialistes, metrallà, sabent-ho, edificis ocupats només per dones, vells i criatures, razià, sense que la seva catòlica consciència se'n resentís, tot quant constituïa per ell i els seus futurs victimaris, entrebanc o destorb. Tampoc aquesta vegada l'Església catòlico-romana, deixà sentir la seva veu de protesta, ni tan solament un mot de pietat per les víctimes vilment assassinades. Ha calgut que caigués violentment clivellat l'autor d'aquells crims, per a què la Cúria Romana alcés la seva veu de protesta, i el Cap més sobressortint de l'Església, Pius XIè, que no blasmà la sang obrera vessada criminalment als carrers de Viena, se sentís, ara, commogut i dedicués a la víctima poderosa, el qualificatiu de fill predilecte de l'Església, i fes remarcar ostensiblement que morí cristianament com a fill submís de l'Església catòlica.

La benedicció papal tramesa telegràficament, representa, sinó un escarni, una burla al menys a les doctrines de Jesús, que no establí diferències entre els homes. El Papat la establí quan el crim de Mateotti; i fa pocs mesos quan els carrers de Viena foren bestialment regats amb sang socialista i d'ésser innocents i desvalguts. Llavors callà com un mort. Ara ha caigut el petit tirà, i ell, el pretingut Pare de tots, s'ha sentit commogut i amb la seva benedicció apostòlica ha volgut absoldre'l dels seus crims i obrir-li les portes de la seva mansió celestial.

Per aquest camí, no serà gens estrany veure'l beatificat en algun futur Concili Cardenalici, i la seva petita imatge posada als altars o apareguda a uns rústecs pastorets o a quiscuna donzella histèrica, al fons d'una cova misteriosa o entre un ramat de bous, amb molta llana.

Palamòs, Agost 1934.

ció», i tots els periòdics reaccionaris que defensen el règim caigut, el materialisme i caciquisme en que s'escudaven els seus senyors en la monarquia, estan contra la Llei pel sol fet de que és per Catalunya una era de renovació i llibertat.

Rovira i Virgili, en un article magistral publicat a «La Humanitat», deia que si a Madrid s'han deixat prendre la República, a Catalunya no, i els treballadors del camp diem que si al rest d'Espanya no els interessa una Llei de Contractes de Conreu, a Catalunya si.

Els camperols que amb l'esforç i abnegació arrenquem els fruits de la terra, la més abrupta, tremolant dia i nit pels fenòmens que poden deixar tot d'una sense pa els nostres fills, sense les concessions que aquesta Llei ens reconeix, no podríem ésser lliures. Sense aquesta Llei no hi hauria arribat la República de que fem gala al poble català; hi pul·luraria encara el caciquisme i l'esclavatge d'altres temps. Hauríem de mantenir i abaixar el front davant aquests senyors que volien ésser amos, a més de la terra que treballlem, de nosaltres, de la nostra vida i de la nostra llibertat.

L'epíleg d'aquest conflicte no pot ésser altra cosa que la nostra alliberació. Els conflictes, arreu existents, patentitzen l'afany d'emancipació de la pagesia catalana. El comiat, el pacte de la fam i l'excomunió no fan ja por a ningú. Es confia en la força sindical, en la força d'un Parlament i d'un govern enlairat per nosaltres. La «Lliga», l'esperit de la monarquia, «El Debate», i tots els nostres enemics, res podran contra l'organització i voluntat de tot un poble. L'epíleg d'aquest conflicte forçosament ha d'ésser el reconeixement complet dels drets de la gent del camp, puix ens inspira la força de la raó i la raó de la força.

ESPORTS

FUTBOL

Demà diumenge, dia 12, el primer equip de l'Olot F. C., es desplaçarà a Roda on té concertat un encontre amb el titular de la susdita localitat.

De repetir l'equip local l'actuació de Las Planas no dubtariem pas en augurar la victòria als defensors locals; esperem, emperò, que aquests posaran tot l'entusiasme per tal de conquerir-la.

Al camp de l'Olot tindrà lloc, demà a la tarda; un interessant partit entre el primer equip del Futbol Club de Salt i la Penya Pàtria d'aquesta ciutat. Dit encontre començarà a les 5.

Epíleg d'un conflicte

per PERE LLONGARRIU

Possiblement que mai cap llei no havia tingut més persones a l'expectativa, ni havia despertat més passions, ni s'havien format entorn d'ella tants comentaris com la de Contractes de conreu.

Des de la seva promulgació pel Parlament català fins al Tribunal de Garanties anticonstitucionals on fou portada pel Gpvern Samper, esclau de la Lliga i de l'Institut Català de Sant Isidre que la revocà, perquè aquest Tribunal sols garanteix interessos de la classe evidentment monàrquica, per ésser revotada de nou

pel Parlament Català i posada en vigor mitjançant reglament sotmès a l'opinió pública que ha de dir-hi la darrera paraula, s'hi ha aglomerat tanta literatura que si no coneguèssim de fons la qüestió ens preguntariem: —Quin serà encara l'epíleg d'aquest conflicte?

Entretant aquests grans «amics» de la classe obrera, i de la gent del camp, la Lliga Catalana, fan demagogia escupint i venent-se les llibertats de la nostrà terra; l'eufòric Lerroux fa declaracions bèl·liques; «El Debate», «La Na-